

Eucharystia – niezwykła tajemnica naszej wiary

Godność Najświętszej Eucharystii – w niej sam Chrystus Pan jest obecnym podstawowym stwierdzeniem kanonu 897 są słowa mówiące o obecności Chrystusa, a w konsekwencji całej Trójcy Świętej, w Sakramencie Eucharystii – to zaś decyduje o jej wyjątkowej godności. Magisterium Kościoła jednoznacznie wypowiada się na ten temat m.in. poprzez soborowe nauczanie. Sobór Trydencki systematyzując naukę Kościoła dotyczącą sakramentów i odrzucając błędne poglądy, potwierdził, że **obecność Jezusa Chrystusa w Eucharystii nie jest symboliczna ani czasowa, lecz vere (prawdziwa), realiter (realna) oraz substantialiter (substancjalna)**. Ta wiara eucharystyczna Kościoła, jak mówi Benedykt XVI, wyraża się w słowach wypowiedzianych zaraz po konsekracji „Oto wielka tajemnica wiary”, bowiem substancjalna przemiana chleba i wina w Ciało i Krew Chrystusa staje się rzeczywistością, która przekracza wszelkie ludzkie zrozumienie i staje się „streszczeniem i podsumowaniem całej naszej wiary”. Stąd też wiara i sakramenty stanowią dwa wzajemnie uzupełniające się wymiary życia religijnego, a Eucharystia stanowi ciągle odradzające się centrum życia Kościoła. Historia Kościoła potwierdza natomiast, iż żywa wiara eucharystyczna Ludu Bożego mocniej wpływa na uczestnictwo w życiu Kościoła i pogłębia zaangażowanie w pełnienie misji powierzonej mu przez Chrystusa. Podkreślając godność Najświętszego Sakramentu, Benedykt XVI przywołuje rozmowę Jezusa z Nikodemem: **o Bogu, który tak umiłował świat, że dał swego Syna Jednorodzonego, aby każdy, kto w Niego wierzy, dostąpił zbawienia i osiągnął życie wieczne** (por. J 3,16-17). Fundamentem wiary eucharystycznej staje się więc tajemnica samego Boga i Jego miłości, mającej źródło w miłości trynitarniej. **Jezus obecny w Eucharystii daje swoje Ciało i swoją Krew, które są wyrazem całej Jego Osoby, Jego życia i zleconego mu posłannictwa.**

W Eucharystii Jezus staje się darem Ojca. Przekonuje nas o tym cud rozmnożenia chleba i zapewnienie Jezusa, że dopiero Jego Ojciec da prawdziwy chleb z nieba (por. J 6,32-33). Chleb ten utożsamiany jest z ciałem Chrystusa: **„Ja jestem chlebem żywym, który zstąpił z nieba. Jeśli kto spożywa ten chleb, będzie żył na wieki. Chlebem, który Ja dam, jest moje ciało za życie świata”** (J 6,51). **Bóg, będąc doskonałą komunią między Ojcem, Synem i Duchem Świętym, odsłania przed człowiekiem swój zamysł miłości i zaprasza go do wspólnoty ze sobą.** Dzieli się z człowiekiem swoim wewnątrz trynitarnym życiem, uwzględniając ludzką kondycję, naznaczoną grzechem i słabością. W chlebie i winie, pod których postaciami Chrystus całkowicie się daje, Boże życie dociera do nas i udziela się nam w formie sakramentu. To prawda, że uczestnictwo człowieka w życiu samego Boga w jakimś stopniu realizuje się poprzez fakt stworzenia – otrzymania ożywczego tchnienia będącego zadatkami nieśmiertelności. Jednak dopiero poprzez śmierć i zmartwychwstanie Chrystusa oraz zesłanie Ducha Świętego człowiek w pełni staje się uczestnikiem Bożego życia. **Dopiero Jezus Chrystus, który przez „Ducha wiecznego złożył Bogu samego siebie jako nieskalaną ofiarę”** (Hbr 9,14), **udziela nam tego samego życia w darze eucharystycznym.** Dar ten, całkowicie bezinteresowny, staje się wypełnieniem zapowiedzi i obietnic Bożych. **Kościół otrzymuje tę tajemnicę wiary, by ją celebrować i adorować, a przez to uczestniczyć w niej przez łaskę wybrania.**

Tajemnica Eucharystii

Adhortacja *Sacramentum Caritatis* stwierdza, iż **godność Najświętszego Sakramentu wypływa z faktu obecności w nim samego Jezusa Chrystusa, a z Nim całej Trójcy Świętej.** Tajemnica Eucharystii nie wyczerpuje się jednak w przebywaniu Boga w bliskości człowieka, ale wyraża się

również w wymiarze ofiarniczym, o którym przypomina kanon 897. Ofiara Jezusa prowadzi do zawarcia nowego i wiecznego Przymierza we krwi Baranka (por. Łk 22,20), która została przelana w czasie Jego męki. Nowe Przymierze zostało przypieczętowane śmiercią Jezusa na krzyżu, gdzie w doskonałej ofierze złożył On Ojcu samego siebie. Benedykt XVI, nawiązując do tego wydarzenia, mówi: **„w Jego śmierci na krzyżu dokonuje się owo zwrócenie się Boga przeciwko samemu sobie, poprzez które On ofiarowuje siebie, aby podnieść człowieka i zbawić go – jest to miłość wyrażona w najbardziej radykalnej formie”**. Eucharystia staje się więc doskonałą formą ofiarowania się Chrystusa za nasze grzechy. Ilekroć jest ona sprawowana, rzeczywiście staje się nowym Przymierzem i – co ważne – Przymierzem wiecznym, zgodnie z obietnicą Chrystusa, iż pozostanie On z nami, aż do skończenia świata. Podczas każdej celebracji Mszy św. słyszymy słowa: **„Oto Baranek Boży, który gładzi grzechy świata. Błogosławieni, którzy zostali wezwani na Jego ucztę”**. Jezus jest prawdziwym Barankiem Paschalnym, który dobrowolnie złożył za nas w ofierze samego siebie, ustanawiając w ten sposób nowe i wieczne Przymierze. **Eucharystia zawiera w sobie tę radykalną nowość, która jest nam przypominana w każdej celebracji.** Ustanowienie Eucharystii w czasie trwania Ostatniej Wieczerzy wskazuje na kontekst obrzędowej uczy, która stanowiła przypomnienie istotnego wydarzenia kształtującego tożsamość Izraela, tj. uwolnienia z Egiptu. Wieczera paschalna, jako pamiątką przeszłości, przekształca się w wydarzenie profetyczne, będące zapowiedzią przyszłego uwolnienia, tym razem spod władzy grzechu. **Otwiera się w ten sposób droga do głębszego, bardziej radykalnego, powszechnego i definitywnego zbawienia. Jezus, ustanawiając sakrament Eucharystii, „antycypuje i włącza w nią ofiarę krzyża i zwycięstwo zmartwychwstania.** Równocześnie

objawia się jako prawdziwy baranek złożony w ofierze i przewidziany w zamyśle Ojca przed założeniem świata (...). Umiejscawiając swój dar w tym kontekście, Jezus objawia zbawczy sens swojej śmierci i zmartwychwstania, tajemnicy, która staje się rzeczywistością odnawiającą historię oraz cały kosmos". Ustanowienie przez Jezusa **Eucharystii w perspektywie czekającej Go śmierci łączy ją z najwyższym aktem miłości oraz z definitywnym wyzwoleniem ludzkości od zła – dzięki ofierze złożonej za wielu – oraz z nakazem, by czynić to na Jego pamiątkę** (por. Łk 22,19; 1 Kor 11,25). Polecenie to wyraża również prośbę, by odpowiedzieć na Jego dar i by Go uobecnić na sposób sakramentalny. Zawarte jest również w tych słowach oczekiwanie, że Kościół, zrodzony z ofiary Chrystusa złożonej przez Niego na krzyżu, przyjmie ten dar i wsłuchany w Ducha Świętego, nada mu liturgiczną formę. Eucharystia, jako Pamiątka, nie oznacza prostego powtarzania gestów i słów z Ostatniej Wieczerzy, ale wprowadza radykalną nowość chrześcijańskiego kultu. Jak powie Benedykt XVI, Eucharystia włącza nas w akt ofiarczy Jezusa, gdzie nie tylko otrzymujemy, w sposób statyczny Logos wcielony, ale zostajemy włączeni w dynamikę Jego ofiary – On włącza nas w siebie samego. **To substancjalne „przekształcenie chleba i wina w Jego Ciało i Jego Krew wnosi do wnętrza stworzenia fundament radykalnej przemiany, coś w rodzaju nuklearnego rozszczepienia, by użyć znanego dziś obrazu, wnikaącego w najszybszy poziom bytu, przemiany mającej za cel wywołanie procesu przekształcenia rzeczywistości, którego kresem ostatecznym będzie przemienienie całego świata, aż do stanu, w którym Bóg stanie się wszystkim we wszystkich”** (por. 1 Kor 15,28). Tajemnica Eucharystii wiąże się więc z substancjalną obecnością Chrystusa, który pod postaciami chleba i wina ofiarowuje się Ojcu za nasze grzechy – jako prawdziwy Baranek Paschalny. W Nim zostaje zawarte nowe

Przymierze, a Jego krew, raz wylana za nas na krzyżu, nieustannie staje się znakiem tego Przymierza. Jest ono odnawiane w każdej celebracji eucharystycznej. Eucharystia staje się więc ofiarą i ucztą, o czym przypomina nam prefacja o Najświętszej Eucharystii: „On [Chrystus] sam jako prawdziwy i wieczny Kapłan, ustanawiając obrzęd wiekuistej Ofiary, pierwszy się Tobie oddał w zbawczej Ofierze i nam polecił ją składać na swoją pamiątkę. **Jego Ciało za nas wydane umacnia nas, gdy je spożywamy, a Krew za nas wylana obmywa, nas, gdy ją pijemy”**.

Ja jestem drogą i prawdą, i życiem. Nikt nie przychodzi do Ojca inaczej, jak tylko przeze Mnie (J 14, 6).

Ilekoć spożywacie ten chleb albo pijecie kielich, śmierć Pańską głosicie, aż przyjdzie (1 Kor 11, 26).

Wytrwajcie we Mnie, a Ja będę trwał w was. Podobnie jak latorośl nie może przynosić owocu sama z siebie, jeśli nie trwa w winnym krzewie, tak samo i wy, jeżeli we Mnie trwać nie będziecie (J 15, 4).

Cichy Przyjaciel gromadzi poszukujących prawdy przez modlitwę i Słowo w każdą środę w ORATORIUM przy Parafii Podwyższenia Krzyża Św. w Kielcach po mszy św. o godz. 18.00.

!Możesz do nas dołączyć!

Asystent kościelny: ks. Przemysław Filipkiewicz
Teksty przygotowała D.B.

Kontakt: cp.cichy.przyjaciel@gmail.com

„Cichy Przyjaciel” do pobrania w wersji elektronicznej
<https://www.diecezja.kielce.pl/cichy-przyjaciel>

Przeczytaj i podaj dalej

Cichy Przyjaciel Nr 201

Bezpłatne pismo katolickie wydawane za zgodą biskupa kieleckiego

Żarliwością rozpałiłem się o chwałę Pana Boga

Uczestnictwo w Ciele Chrystusa

„Kto spożywa moje Ciało i pije moją Krew, ma życie wieczne, a Ja go wskreszę w dniu ostatecznym. Ciało moje jest prawdziwym pokarmem, a Krew moja jest prawdziwym napojem. Kto spożywa moje Ciało i Krew moją pije, trwa we Mnie, a Ja w nim. Jak Mnie posłał żyjący Ojciec, a Ja żyję przez Ojca, tak i ten, kto Mnie spożywa, będzie żył przeze Mnie. To jest chleb, który z nieba zstąpił – nie jest on taki, jak ten, który jedli wasi przodkowie, a poumierali. Kto spożywa ten chleb, będzie żył na wieki” (J 6, 54-59).